

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαρτίου κι' ἑβδόμη
καὶ μεγάλ' ἐξελέγξεις ἀκόμη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅτ' ὁ πσεῦτη τὸν ντουνιά

Ἐξακόσα πενήντα κι' ἑπτὰ
κι' ὄργασμός εἰς ἐδάφη σεπτὰ.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς πετοῦν τὰ χελιδόνια
κι' ἀκούω σμίξιμο ξιφῶν,
κι' ἀπὸ τὸν λόφον τῶν Νυμφῶν
βροντοκοποῦν κανόνια.

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς ἀνέτειλεν ἡμέρα,
καὶ μετ' αἰσθήματος θερμοῦ
πηγαίνω ὅτ' ἡ δὸδ Ἑρμοῦ
νὰ δῶ καμμιά παντιέρα.

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς ἡ δόξα καταφθάνει,
ἡ σακαράκα μας βροντᾷ
καὶ φιγουράρουν τρικαντὰ
καὶ μὲ λοφία κράνη.

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς ἀστράπτουν τὰ γαλόνια,
πηγαίνουν κι' ἔρχονται στρατοὶ,
καὶ βγαίνουν γιὰ τὴν τελετὴ
κυρίαὶ ὅτ' ἀ μπαλκόνια.

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς καινούριο πανηγύρι
μ' ὄλαις τῆς πόζαις τῆς παληαῖς,
καὶ φλέγει ραχοκοκκαλιαῖς
τοῦ Μάρτη τοῦ λιοπύρι.

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς ἀκούω τὴν τρουμπέτα
καὶ τὸ ταμποῦρλο τὸ βαρὺ,
καὶ μοναχὰ τοῦ Θεοδώρη
δὲν βλέπω τὴν μπαρμπέτα.

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς κυττῶ τοὺς πατριώτας
σὰν πάντα κεχηνηότας,

μὲ λόγους πανηγυρικοὺς σκοτίζουν τὸ μαλὸ τους
καὶ τῶν προγόνων ἡ σκιαὶ τραβοῦν τὸν διάβολό τους.

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς θεάματα θαυμάσια,
καὶ τόσοι πρόγονοι στρυφνοὶ
πηγαίνουν κατὰ τὸ Δαφνὶ
νὰ δῶνε τὰ γυμνάσια.

Τῆς ἑορτῆς τὸ φρόνημα τοὺς ἀναγκάζει τώρα
νὰ σπεύδουν ὅτ' ὁ Δαφνὶ ταχεῖς,
πέρνουν κι' ὁμπρὲλαὶς τῆς βροχῆς
νὰ μὴν τοὺς πιάσῃ μπόρα.

Πάω κι' ἐγὼ περίεργος νὰ κάνω ἴλιγο χάξι,
σαλπίγγων δωδεκάς ἤχετ,
καὶ μέσ' ἀκράτητος ψυχῇ
σκιρτᾷ κι' ἀνατριχιάζει.

Τουφέκια βλέπω γύρω μου νὰ κάνουν πυραμίδες,
καὶ γιὰ πολέμους νὰ μιλοῦν
σὲ πεῦκα ποὺ μοσχοβολοῦν
σπαθᾶτοι μερακλήδες.

Φέρνουν τῆς σούβλας τὰ σφακτὰ, τὰ κόβουν μὲ τὸ πάλαι,
κι' ἀκούω νὰ πουλοῦν ἐκεῖ
οὔζα, κουλούρια καὶ ρακί,
καὶ πασσατέμπο κι' ἄλλα.

Εὐζωνάκια καὶ φαντᾶροι
μοῦ δροσίζουν τὸν λαιμὸ,
σ' ἐνὸς πεύκου τὸ κλωνάρι
τὴν παλάσκα μου κρεμῶ.

Βλέπω κουραμάναις στίβα
καὶ σφακτὰ ποὺ μὲ λιγόνει

κι' υποτίθεται 'στή Θήβα
πώς έχθρος κατασκηνώνει.

Πέρνω τὸν Στρατὸ παγὰνα,
τρώγω λίγη κουραμάνα,
καὶ ξαπλόνομαι βαρειά
μέσ' στῶν πεύκων τὰ κλαριά,
τρώγω κι' ἓνα κοκορέτσι
καὶ θυμοῦμαι τὸ Βαλτέτσι
καὶ τοῦ Βάλτου τὰ χωριά.

Πρασινίζουν γύρω κάμποι,
Περικλέτο θεοτούμπη,
τραγουδῶ τὸν Χαραλάμπη,
τραγουδῶ καὶ τὸ γιανοῦμπε.

Τόκα σκούζομε κι' ἐδίδα,
μὰ κανέννας δὲν ξεχάνει
'στὴν ἐπτάπυλὴ τὴν Θήβα
πὼς έχθρος καρτέρι κάνει.

Πῶς μ' ἀρέσει, Περικλέτο,
μὲ σφακτῶν ὤμους δημίους
πάντα νὰ προὑποθέτω
ἀνυπάρχτους πολεμίους.

Γυμνάσια πορείας,
ἱππεὶς καβδαλαρίας,
κανόνια καὶ πεζοί,
κι' ἐκ δρόμων διαφόρων
ἔλθοι 'στὸν πρὸς δὲν ὄρον
ἐφθάσαμεν μαζί.

Πεύκη κτυπᾷ τὴν πύκη,
λευκή κτυπᾷ τὴν λεύκη,
κι' ἀρχίζομε τὸ ζεῦκι.

Φωναὶς ἀντιλαλοῦσαν
κι' ἔλθοι παρακαλοῦσαν
μὴ βρέξῃ τ' ἄρματα μας βροχῆς σταλαγματιά
κι' ὅταν έχθρος σιμῶσῃ δὲν πιάνουνε φωτιά.

Ἐμπρὸς καθεὶς Ἀνγίβας,
καμμιά ψυχὴ μὴν τρέμῃ,
μῆτε κανένα μοῦσι,
κι' ἂς λὲν ἀπὸ τὰς Θήβας
μαζί μὲ τὸν Ἐτέμῃ
πὼς ἔρχεται λεφοῦσι.

Ὁ Στρατὸς αἰσιῶς φθάνει
κι' ὅλους ὀρεῖς μᾶς πιάνει
κι' ἀρχινοῦν τῆς πείνας ρίγη,
δὲν εἰςεύρεις ἐκεῖ πέρα
μέσ' στῶν πεύκων τὸν ἀέρα
ἢ μαγκούφα πὼς ἀνοίγει.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸ ζεαφέτι
μ' ἐπιασ' ἐξαφνα σεκλέτι,
κι' ὅπως λὲν ὀλοταχῶς
'πῆρα δρόμο μοναχός.

Ἀνεμνήσθην, Περικλέτο, τοὺς πολέμους τοῦ Παπποῦ,
κι' ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς μου φρίττει,
κι' ἀπὸ τοῦ Δρομοκαίτη
μοῦ φωνάζουνε «για ποῦ;»

Περικλέτο, σύρ' ἐκεῖ,
τράβα πρὸς τὸ Χασεκῇ
καὶ τὴν ἱερὰν ὁδὸν,
κι' ἐγὼ χαίρων καὶ πηδῶν
ἄλλη στρατὰ πέρνω μόνος,
ἕως οὗ κι' οἱ δὲδὲ συγχρόνως
φθάσωμε 'μπροστὰ 'στὸ σπήτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαίτη.

Π. — Τράβα πρῶτος, φαπλατᾶ,
κι' ἔρχομαι κι' ἐγὼ μετὰ.
Ἀρματώσου, Φασουλῇ,
τὸ καθήκον μᾶς καλεῖ,
κι' ὅταν ἀπὸ διαφόρους τῆς Ἀθήνας ἀτραποῦς
ὁ Στρατὸς πορείας κἀνῇ
καὶ συγχρόνως κἀπου φθάνῃ,
μοῦ μυρίζει σὰν Κορδόνι, μοῦ μυρίζει σὰν Παπποῦ.

Τοῦ Μαρτιοῦ μεγάλη σχόλη,
νὰ στρατεύματα καὶ στόλοι,
κι' ἓνας λέει τὸ μακρὺ του κι' ἄλλος λέει τὸ κοντὸ του,
μὲ τὰ νύχια περπατεῖ
καὶ δὲδὲ στέφανα κρατεῖ,
ἓνα γιὰ προγόνων ἱσκιούς κι' ἓνα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Ἐλα, βρε, ν' ἀγκαλιασθοῦμε,
τέτοια μέρα σὰν κι' αὐτὴ
πρέπει νὰ προβιθασθοῦμε
δίχως νὰ 'ρωτᾷς γιὰτί.
Νὰ καὶ σήμερα σπαλέταις νὰ πληρώσωμεν ξανά
τὰ κενὰ μας, τὰ κενὰ.

Φ. — Ἐμπρὸς λοιπὸν πρὸς τὸ Δαφνὶ καθέννας μας νὰ πρέξῃ,
πορτὲ μοᾶ μὸν παρασὸλ γιὰτί 'μπορεῖ νὰ βρέξῃ.
Ἐκεῖ προσμένουν πρόγονοι καὶ πάπποι κολοσσοὶ
στεφάνια νὰ τοὺς πλέξωμε, νὰ ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου,
φαντάσου, Περικλέτο μου, τί θὰ τραβᾷς καὶ σὺ
ὅποταν μετὰ θάνατον γενῆς σκιά προγόνου,
γιὰτί καθὼς δὲν ἀγνοεῖς, ξυλένιε φουκαρᾶ,
θέλεις δὲν θέλεις πρόγονος θὰ γίνῃς μιὰ φορὰ.

Π. — Πᾶμε λοιπὸν, βρε Φασουλῇ,
μπουμπουνισμένη κεφαλῇ,
μὰ πρὶν νὰ φθάσωμε κι' οἱ δὲδὲ 'μπρὸς 'στὸ Φρενοκομεῖο
δέξου καμπόσαις χαστουκιάς σὰν φιλικὸ σημεῖο.

Χαιρετισμοὶ μουδιακαλῇ γραφέντες ὑπὸ Φασουλῇ.

Ἀκούσετε χαιρετισμοὺς τοῦ λάλου Κυβερνήτου
χωρὶς σειρὰν κανονικὴν καὶ τάξιν ἀλφαβῆτου.
Χαῖρε, ποῦ νέο ξαφνικὸ μᾶς ἦλθε τὴν Δευτέρα
καὶ καταπέπασμα νῶν ἐσεῖσθῃ πέρα πέρα.
Χαῖρε, ποῦ παραιτήθηκες μονάχα μὲ τὸ στόμα,
χαῖρε, ποῦ τὴν παραίτησιν δὲν ἔδωσες ἀκέμα.

Χαῖρε, ποῦ τὸ σερβέλο μας σαστίζει καὶ τὰ χάνει
μὲ σὲ τὸν γλωσσόδετη,
χαῖρε, ποῦ ξελιγόνεσαι κι' οὔτε καρδιά σου κάνει
ν' ἀφήσῃς τὸ Ντοβλέτι.

Χαῖρε, ποῦ πέφτεις κάτω συγκινῶν,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνεσαι πεσμένος,
χαῖρε, ποῦ παραιτήθηκες κυβερνῶν,
χαῖρε, ποῦ κυβερνᾷς παραιτημένος.

Χαῖρε τῶν μουστακίων μουστάκι πρῶτο,
χαῖρε, ποῦ σ' ἐπετύχαμε 'στὸ λῶτο,
χαῖρε τῆς σωτηρίας κελεποῦρι,
ποῦ τῆς Κορδόνας ἐτριψες τὴ μούρη,
χαῖρε, ποῦ τῆς ἐπῆρες τὸ ψωμί,
χαῖρε παραιτημένε μου καὶ μὴ.

Χαῖρε, ποῦ μόνος ἔσπερνες κι' ἐθέριζες,
χαῖρε, ποῦ καὶ τὸν θεὸ τὸν φοβέριζες,
χαῖρε, ποῦ λίγο λίγο μᾶς προώδεες,
χαῖρε, ποῦ καὶ τὸν Κόντη τὸν κορόιδεες,
χαῖρε, ποῦ δυνατὴ σοῦ τὴν σκαρώσανε
κι' ὅλη τὴν ἐκλογὴ τὴν ἀκυρώσανε.

Χαῖρε, ποῦ δὲν σκιαχτήκαν τὸ μουστάκι σου,
μῆτε τὸν ἀδελφὸ Παναγιωτάκη σου,
χαῖρε, ποῦ σὲ σκοτίζουν συλλογαὶς
κι' ἐζήτησες λιμπρέτα παλαιότερα
νὰ δείξῃς πὼς κι' εἰς ἄλλαις ἐκλογαῖς
ἀπ' τὰ δικά σου γίνηκαν χειρότερα.

Χαῖρε, ποῦ 'στὰ προγράμματα σοῦ φέρανε χαλάστρα,
χαῖρε, ποῦ μᾶς 'λουλούδιζες σὰν μενεζὲς σὲ βάζο,
χαῖρε, ποῦ σὰν βασιλικὸς μαράθηκες 'στὴ γλάστρα,
χαῖρε, ποῦ δὲν ἐπρόσμενες νὰ πάθῃς τέτοιο κάζο,
χαῖρε, ποῦ τέτοιο τόλμημα σὰν ὄνειρο σοῦ φάνῃ
κι' ἡ Βαγγερίστρα 'λέγαμε τὸ θαῦμα τῆς νὰ κἀνῃ,
καὶ νὰ 'μιλήσῃ μιὰ φορὰ τὸ στόμα τῆς αἰγῆς
καὶ ν' ἀναίρεσθῃ μοναχὸ μομφὰς τῆς ἐκλογῆς.

Χαῖρε, ποῦ γέμισες νερὰ τὸν τόπο τὸν ξερὸ,
χαῖρε, ποῦ καὶ τ' ἀμίλητο μᾶς ἔφερες νερό,

χαίρε, ποῦ μὲ τὰ σκέρτσα σου τὸν ἔλθωσες τὸν Κόντε,
χαίρε, ποῦ τὰ Σχολεῖα σου θὰ πᾶνε τῶρ' ἀμόντε,
χαίρε, ποῦ τώρα θὰ τραβᾷ 'στὰ κουτουροῦ τὸ κράτος,
χαίρε, ποῦ καὶ τῆς Θέμιδος ὁ Κήνσωρ Μομφεράτος
ἀδίκως ἐταξείδεψε κι' ἐπῆγε 'στ' Ἀργοστόλι
νὰ 'πῇ γιὰ τὰ προγράμματα νὰ τὰ θαυμάσουν ὅλοι.

Χαίρε, ποῦ κρώζουν σήμερα κοράκια λιμασμένα
τῆς πείνας τὸν κρωγμὸν.
κι' ὅσας γεφύρας ἔκτισες τὰς ἔκαμαν γιὰ σένα
γεφύρας στεναγμῶν.

Χαίρε τῶν ντιστεγκέδων ντιστεγκέ,
χαίρε παληῶν ἐπίπλων μαραγκέ,
χαίρε, ποῦ τόσοι λάλοι θέλουν δέσιμο,
χαίρε, ποῦ κρύος εἶσαι καὶ 'στὸ πέσιμο,
χαίρε, ποῦ κι' ὁ Παρρὲν κατεσπυεσμένως
γράφει 'στοὺς Εὐρωπαίους τὰ μαντάτα,
τρὶς χαίρε, ποῦ μισοπαραιτημένος
ἐπῆγες εἰς τῆς Πέμπτης τὴν παράτα.

Χαίρε, ποῦ τὴν παραίτησιν τὴν νέαν
κυττάζει τόσος κόσμος ἡλιθίως,
χαίρε, ποῦ θὰ μᾶς πᾶς 'στὴν Χαναναίαν,
χαίρε, ποῦ σὲ παραίτησε κι' ὁ θεός,
χαίρε, ποῦ κι' ἡ Κορδόνα του σὲ 'βάρεσε,
χαίρε, ποῦ τὸ Κουβέρνο σου παράρεσε.

Χαίρε, ποῦ τὴν παραίτησιν τὰ σύρματ' ἀναγγέλλουν,
χαίρε, ποῦ κι' αἱ Προστάτιδες Ζαήμη μόνο θέλουν,
χαίρε, προστατευόμενε τῶν Προστατίδων κοίρανε,
χαίρε, ποῦ τὴν παραίτησιν κατάκαρδα τὴν 'πῆρανε,
χαίρε, ποῦ τὸ Ρωμαῖκο σὺ θέλουν νὰ τὸ σώσης,
χαίρε, ποῦ τῆς Εὐρώπης σου θὰ τῆς κοστίσ' ἡ πτώσις.

Χαίρε, ποῦ θὰ ξεπέσουνε κι' ἡ ράνταις των ἂν πέσης,
χαίρε, ποῦ τὴν παραίτησιν 'μπορεῖ ν' ἀνακαλέσης,
χαίρε, ποῦ τρέμουν τῆς Βουλῆς αἱ πλειονοψηφαί,
χαίρε τῆς Ψωροκώστενας μουστακαλῆ νυμφίε.

Χαίρε, ποῦ μένουν ἀγνωστα 'στοὺς πρώτους τῆς Βουλῆς
τὰ δῆλα καὶ τὰ κρύφια σοφίας σιγηλῆς,
χαίρε, ποῦ μᾶς ἐμάρανε τῶν μουστακίων τὸ στρίψιμο,
χαίρε, ποῦ κάθε μας ἐχθροῦ τὰ μούτρα θέλουν τρίψιμο,
χαίρε, ποῦ σ' ἐπροσκύνησε κι' ὁ Τοῦρκος μὲ τὸ φέσι του
καὶ κάθε Καλαβρυτινὸ τὸν ἔβαλες 'στὴ θέσι του.

Χαίρε, ποῦ τόσα σχέδια κυττάξεις
καὶ πικροκλαῖς γι' αὐτὰ τὰ κακομοίρικα,
χαίρε, ποῦ δυνατὴ φωτιά τοὺς βάζεις
νὰ μὴν τὰ 'βροῦν οἱ Κόντηδες χαζίρικα.

Χαίρε, ποῦ τώρα βλέπομε μὲ πόνο
ἐσπερινὴ νὰ γίνεται θυσία,
κατάμαυρος καπνὸς καὶ στάκτη μόνο
μονάκριβη χαρτιῶν περιουσία.

Χαίρε, Νομοσχεδίων καταρράκτη,
ποῦ τᾶφαγαν λυσσάρικα σκυλιὰ,

χαίρε, ποῦ πέρνουν ὅλοι 'λίγη στάκτη
νὰ μὴν ξεχνοῦν τὴν τόση σου δουλειά.

Χαίρε, ποῦ θὰ τὴν ἔχουν σουβενὶρ
καὶ θὰ φωνάζουν «κρίμα κι' ἁμαρτία,
ποῦ τέτοιος ρηξικέλευθος ἀνὴρ
ὕπὸ χαρτιῶν κατέπεσε φορτία.»

Χαίρε, ποῦ θὰ φιράνουνε πολλῶν χορτάτων λίπη,
χαίρε, ποῦ πάλιν ἀρχινᾷ μεγάλο καρδιοκτύπι,
χαίρε, ποῦ τόσοι καρτεροῦν τοῦ Παλατιοῦ μηνύματα
κι' ὅλο νομίζουν πῶς ἀκοῦν 'στὴν πόρτα των κτυπήματα.

Χαίρε, ποῦ πάλι σὲ πολλοὺς μυρίζει παλαμίδα,
χαίρε, ποῦ λέγονται πολλὰ καὶ γιὰ τὸν Λεωνίδα,
χαίρε, ποῦ σήμερα κι' αὐτὸς κρατεῖ κλειστὸ τὸ στόμα του
κι' Ἀκαδημία τῶν Γκογκοῦρ βαπτίζεται τὸ κόμμα του.

Χαίρε, ποῦ μᾶς εὐρήκανε μεπλάδες,
χαίρε, ποῦ θὰ ξανάχωμε δουλειὰς,
χαίρε, ποῦ ξεσκονίζονται βελλάδες,
χαίρε, ποῦ ξεροτρίβονται κοιλιὰς.

Χαίρε, ποῦ μὲς 'στὴ γῇ τοῦ ραχατιοῦ
τῆς κρίσεως ἀρχίζουν νταβατούρια,
χαίρε, ποῦ κι' ἡ μαμμη τοῦ Παλατιοῦ
θὰ τρέχη γιὰ τὰ νέα γεννητούρια.

Χαίρε, ποῦ γιὰ νὰ λείψουν οἱ καῦμοι
τὴν καρτεροῦν μὲ ψυχικὸν ἀγῶνα,
καὶ λένε πῶς ἂν πάη γιὰ μαμμη
δὲν θὰ παρακαθίσῃ γιὰ λεχῶνα.

Χαίρε, ποῦ παραιτεῖσαι πρῶος κι' ἡμερος,
κι' ἴσως ξανασηκώσης τὸν μεπερδὲ,
κι' ἀναστηθῇς σὰν Λάζαρος τριήμερος
νὰ ψάλωμ' ἔρδε Λάζαρε περδὲ.

Ὁ Συρανὸ Δὲ Μπερζερὰκ, ἄστρου καὶ τέχνης κρᾶμα,
μετάφρασις περικαλλὲς τοῦ ποιητοῦ Στρατήγη,
πιστῶς ἀπεικονίζουσα τὸ φημισμένον δράμα
μὲ στίχων γλαφυρότητα καὶ φαντασίας σφρίγγη.
Τέτοια βιβλία σὰν κι' αὐτὸ πολὺ σπανίως βγαίνουν,
τρέξετε ν' ἀγοράσετε κι' ἀκόμη 'λίγα μένουν.

Γρηγόριος Ἐμπεδοκλῆς, νέος ἐκ τῶν κλεινῶν,
ἠρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς ἐν κύκλῳ συγγενῶν
μὲ τὴν Μαρίαν, δηλαδὴ μὲ τὴν Πετροκοκλίνου,
ἔδεχονταν εἰς χάριτας κι' ἀβρὰν ὡς κάλυξ κρήνου.

Καὶ πάλιν συνιστῶ θερμῶς Κ. Ὁ. Σ. Μ. Σ. Ν. τὸν Παιδικόν,
τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ Περιοδικόν,
ποῦ τὴν ἐξαμηνίαν τοῦ τὴν πρώτην ἐτελείωσε
καὶ τὴν ἀξίαν φήμην τοῦ λαμπρὰν ἐθεμελίωσε.

Μοναστήριον Δαφνίου, μὴ μελέτ' ἱστορικὴ
Κωνσταντίνου τοῦ Σπανοῦδῃ, ἀληθῶς σημαντικὴ,
ἐκδοθήσεται πλουσίως ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
κι' εἶν' ἐξαιρετὸν βιβλίον, ποῦ θὰ τὸ θαυμάσουν ὅλοι.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.